

I ARA QUE PASSARÀ?...

La plaça està plena de parelles ballant. Es la radera sessió de ball de la Santa. La Gran orquesta Mongrins toque un bolero despedint-se hasta l'any que ve, ja que tots los anys són una de les orquestes que amenitzen la festa de la Santa.

Lo director de la orquesta diu:

“La gran orquesta Mongrins les desea a todos los Mequinenzanos que hayan disfrutado de nuestra compañía y se despide hasta la próxima ocasión. Nos despedimos con un bolero que sabemos que gusta mucho a este maravilloso público de Mequinenza, el bolero:

” RELOJ NO MARQUES LAS HORAS”

Sone la cançó, les parelles de casats, novios, amics, se comencen a ajuntar i ballen lo ritme lent, dolç i mol íntim que marque la música.

Ningú del poble, ni los que ballen, ni los que estan sentats als bars, dormint a casa, o passejant pel muro, se poden imaginar que algú que està molt lluny d'aquella plaça, que no coneix a les persones, al poble, ni la seua història, ha decidit sense pregunta ni informa, algo que canviarà pa sempre les vides de tots ells i de totes les generacions que vindran.

S'ha ficat en marxa lo relotge del conte arrere del temps, que acabarà en la Mequinenza que tots coneixem.

Quan la sessió de ball acabe, lo toro de foc, s'encarregue de divertí i asustar a tots. Los focs artificials i la traca tanquen la festa.

Los mequinenzans se'n van a dormir a casa, contents i convençuts que res pot canviar, que la vida seguirà igual, que res dolent pot passar, la majoria de les famílies dormen en les portes de ca seua sense tancar en clau, perquè aquí tots se coneixen. Además lo sereno vigile, no hi ha problema.

LO RELOTGE DEL TEMPS ARREERE JA HA CONSUMIT TRES HORES.

Lo teléfono sone, (ring, ring, ring)

Collons, agon pare lo secretari?

Està esmorzant,

Lo secretari corre en la boca plena i agarre lo teléfono.

- Sí, ¿diga?,

- Sí somos el ayuntamiento de Mequinenza.

Primer parle dret, después s'asente, i va diguent: Sí, soy el secretario, sí claro como usted diga, ahora mismo se pone el alcalde.

- Senyor alcalde, per favor, ficat al teléfono, parla en castellà que son del gobierno:

- Si, ¿quién es?----- Sí, soy el alcalde del pueblo-----

- ¿De qué se trata?-----¿qué dice hombre?-----

- -----au venga-----esto es imposible-----mare mea-----

- Pero esto que me dice----- ¿es verdad?-----

- ----- la que se va a liar aquí va a ser muy gorda. -----Vale, vale, adéu-

- -----, perdone queria decir adios.

L'alcalde molt nerviós, camine de aquí allà sense para de parla en ell mateix, hasta que s'asente i cride:

- ¡REUNIÓ URGENT DE TOTS LOS CONCEJALS!

Lo secretari li diu:

però senyor alcalde, avui he dillums pel mati, los concejals estan treballant, a l'horta, al forn, no sirà fàcil troba'ls a tots.

- Me és igual, los vull tots aquí en un hora, sils sap mal que se ficon sal.

Tots los treballados del ajuntament se van repartí pa avisa a los concejals, pa avisa de la reunió urgent que havie convocat l'alcalde.

En menos d'un hora, tots los concejals estaven a l'ajuntament, renegant per les preses de l'alcalde pa convocar lo pleno.

L'alcalde, comence lo pleno:

- Senyors concejals, perdoneu les formes de convocatòria de est pleno.
Avui sol tenim un punt que tractar, però tranquils que no mos avorrirem.
Vos tinc que informar d'una trucada que he rebut est matí, des del gobierno:
Prepareus, perquè això és increïble, important, únic, històric, tremendo, després d'això, lo nostre món canviarà, marcarà les nostres vides, les dels fills, nets, etc.

Pepeta, la concejal de cultura diu:

- ¡ Me cason redeu Enrique ! Dismos lo que passe antes de que mos agarro un infart o te fotosem un bardo.
- Bueno, pos allà va, agarreus a la cadira:
L'empresa estatal Sisquera Fos, m'ha informat que se ha aprovat un projecte pa construir una presa aquí al terme del poble. La previsió és que esta construcció durarà sobre 3 anys i afectarà directament al nostre poble. Inundant, cases, mines, terres, hortes, i no sé quantes coses més. També m'han dit que tenim l'obligació d'informar, controlar i convèncer a la població. Per això, avui mateix, reunirem a tota la gent del poble. I que sigo lo que Déu vulgo.
- La cara del concejals ere un quadro, mirant-se los uns als altres, sense saber què dir, hasta que Manolo lo concejal de deportes va dir.
- Venga home que encara no son los sants innocents, no mos fotos lo pel, sirà que no tenen riu pa fer esta paret, i l'han de fer aquí, pa toca los nassos al poble. Que tornon a mirar lo projecte però aquí no ho faran.
- Manolo, lo que he dit no és broma, la cosa va en serio, i la importància del projecte és tan gran que està radere lo gobierno. No tenim possibilitat de fer res.
- Averem qui s'atrevis a trucar a tots sabem qui, pa dir que no estem d'acord en que se construisco aquí la presa. No crec que la nostra opinió sigo massa important pa ells.
Los concejals no sabien si riure o plorar.
- Però què farem?, sense cases, hortes, fenyà.
- La solució que m'han donat és que marxem del poble, me parlen de fer un arreglo en cuartos i la possibilitat de fer un poble nou per la zona de l'estret i marxar tots.

Manolo diu:

- Claro com si fos tan fàcil!. Cuan los hu diga al pares los agarrara un litargo.
- Bueno, ara averem qui és lo xulo que ho diu a la gent del poble.

Tots los concejals se van quedar miran a Enrique l'alcalde.

- Mare meua, per què me vai ficar d'alcalde!. En lo tranquil que estava a l'horta fent verdura.

Que vingo lo secretari:

- Averem seyor secretari hem de redactar lo pregó immediatament: ha de ser un comunicat fàcil d'entendre, que pugo convèncer a la població i que no s'enfaden, per lo menos en nantres.

L'alcalde i el secretari se van passant lo paper, fotent cavotades los dos, escrivint i tatxant paraules, trencant i tirant papers per tota l'oficina, hasta que diuen, bueno així se quede.

Una vegada lo pregó estave acabat, Enrique va fer vindre a Felix lo pregonador.

Felix quan anabe al despatx del alcalde se va creuar en lo secretari i li va dir;

- Au Felix sort i al toro.
 - Al pregonador ja li tremolaven les boletes dels genolls.
 - Felix necessito que est matí vajos per tot lo poble fent est pregó, no te disos ni un carrer, ni una plaça, si convé repetis-lo pa que tots estigon enterrats.
- És molt important: Mira-te'l, averem què n'opines;

Después de mirar lo paper lo pregonador va dir:

- Però alcalde, tots me preguntaran què passe, pa fer una reunió tan important i urgent.
- Tu no sas res i creu-me que és millor que no sabios res.

Felix va tragar saliva i va dir, bueno pos averem per agon is lo sol.

Lo pregonador i una ristra de críos van anar per tots los carres i places del poble fent tocar la seua trompeta i diguen:

TUT, TUT, Per orden del senyor alcalde, esta tarde a les 8 tot lo poble s'hauria de reunir a la plaça d'armes perquè mos té que dir una cosa molt important, per lo tant, haurieu de vindre tots, los que no pugon vindre que demà li pregunton als veïns pa que lis fajan cinc cèntims. TUT,TUT, No volieu sardineta, pos ja la teniu, i esta si que vellugue i vellugarà. Au, ja ho sabeu.

A totes les cases del poble, bars, botigues, vores de riu, sol se parlave de la important reunió que havie convocat l'alcalde. Ere mol raro tanta presa, algo que importave a tot lo poble, MAL, no podrie ser més que mos ficarien un altre impost obligatori.

Hasta al bar sport se va fe una porra pa adivina lo que dirie lo alcalde, per la tarde.

¡ NINGU VA ACERTA ¡

A la tarde, la plaça estave plena com un ou, tots nerviosos i asperant.

L'alcalde venie des de l'ajuntament , protegit pel sereno que portave la llança i tot, va pujar damunt d'una cadira, vestit en lo seu millor traje i corbata, pentinat.

Miran al riu, va començar lo discurs:

- Benvolguts ciutadans, vos he reunit perquè vos tinc que donar una notícia, que ningú vos aspereu, casi valdrie més que esteseu asentats perquè quan vos ho diga caureu de cul. Lo primer que vos vull dir és que jo no sabia res, osea, que no m'emprengeseu a jo.

Antonio lo pastisser ja no podie aguantar més i li va dir,

- Venga Enrique dis-mos lo que sigo, que tots tenim fenya .

Tots los presents van començar a cridar. ¡Venga home que pareixes lo xato les mantes.¡

- Bueno pos allà va, lo govern ha decidit que pa aprofitar la força del nostre riu i fer llum, se farà una presa aquí al terme del poble, esta obra la farà l'empresa Sisquera Fos.

Un silenci total a la plaça, tots se van quedar muts, callats i mirant-se uns als altres sense saber què dir.

L'alcalde va dir:

- Ja vos ho dia jo que vos quedariu a quadros.
- Francisquet lo ferrer va dir: va home, ja has berenat en lo porró a la mesa.
- Antonio lo llauter va dir però això què vol dir exactament?
- No tindrem riu?
- Lo riu sirà més gran?
- Podrem seguir pescant?
- Navegant?
- I nadant?
- Alcalde, què més informació mos pots donar?
- No sé res més, suposo que algo més me diran, i jo vos informaré, però de moment és lo que sé.
- Pos sí que estem apanyats, si tu mos has de traure a una vora.

Poc a poc los crits eren mes forts i tots dien les seues ragon en contra del pantano, però ningú tenie cla que podien fe.

De repent, la iaia Joaquina, la dona més gran del poble va dir:

- Jo vos diré lo que passarà:
Lo riu se farà més ample.
No podrem passar les preses en los llaüts, per lo tant no podrem baixar lo carbó, les mines tindran que tancar.
Inundarà les hortes, i les cases del poble.
Algunes mines,
Vamos un desastre.

Tots los presents van començar a cridar en contra de l'Ajuntament demanant: que se paro de camí lo projecte, l'alcalde intentave assossegat a la gent, lo sereno va tindre que aixecar la llança i tot,.

Hasta que la iaia Joaquina va dir:

- No crideu tant, si ells han decidit fer esta obra, nantres ho tenim clar.
Haurem de marxar, preparemos lo millor que pugessem.

Tots van abaixar lo cap i anaven marxant a casa, pensant què passarie, com se podie parar tot lo que venie. Molts aquella nit no van dormir.

Después d'aquell dia van passar tres anys de reunions, negociacions, decisions i construcció del poble nou.

Les persones del poble van agarrar la costum de anar los fins de setmana a pegar volta a la construcció de les noves cases, i durant la setmana tots comentaven lo que havien vist.

Lo poble nou sense estar acabat de construir ja començave a ser una realitat. Poc a poc, los veïns van anar marxant més pendents de lo que disaven radere que de lo que els venie per davant. Per la carretera anaven una ringlera de tractors, furgonetes, carros, en persones, mobles i trastos pa traslladar tot lo que cada un tenie.

Lo matrimoni Pepeta i Antonio estan sentats a un banc de la plaça, parlant de què farien. Canvi de poble, sense fenya, los fills, etc,

- Hai Pepeta quin enredo mos han fotut, no sé per agon tirar, si mos quedem al poble sense saber si tindrem fenya, sense horta i veïns nous. Casi valdrie més marxar a un altre poble.
- Antonio mos quedarem. Aquí està tot lo nostre, terra, família, no mos fotran fora. Que mes voldrien ells.
- Mira per allà venen los nostres fills.

- Com va Manolito ja vens d'entrenar? como va lo Mequinensa C.D. guanyarem esta setmana?
- Segur que sí, però papa ara parlàvem a la caseta, al poble nou tindrem camp de futbol?

La mare va contestar de camí,

- tranquil fill, col·legi no se si hi haurà però camp de futbol segur, ja s'encarregaran los socis del club.
Averem si esta vegada lo camp lo fan una miqueta més alt i nos mos entre la aigua.
Tindrem de tot i nou, los carres siran plans i amples, podreu anar en les bicis sense anar rebotant per les pedres dels carres.
- Sas mama ja tinc ganes d'anar a viure al poble nou. Bueno, me'n vai a pescar en los amics.

La quadrilla de jovens marxen cantant,

Joaquina la fallona.....

Te un floriol i Ramonet

lai toque sempre que vol-----

----- Laui, laui, laui.

Antonio li diu a Pepeta,

- Veus nantres acollonits, pensant en lo dolent que mos pot passar en lo canvi de poble, i los nostres fills contents, desitjant anar a viure al poble nou.
- Tens raó Pepeta mos tenim que queda aquí, per ells i per nantres, no mos fotran fora.

La iaia Joaquina i l'alcalde van caminant junts, és lo rader dia de gent al poble

Lo pantano ja està acabat. L'aigua ja arribe a algunes parts baixes del poble, i va pujant.

L'alcalde pregunte:

- I estos carres com se diuen,?
- La iaia li diu:
- Lo carrer les bruixes, Sant Josep, L'amargura, les pedres, Lo refugio, La Parra i això és lo portal.
- Vaia noms, quin lio no me ho podrie aprendre mai.

La iaia li diu a l'alcalde,

- I tu com penses fer lo dels noms al carres del poble nou?

- Pos encara no ho tinc massa clar, però segur que sirà més modern i únic.
- **La iaia li conteste, mare meua ja deurà de fotre goig.**

Arriben al portal, la iaia diu;

- Bueno fill jo no puc passar d'aquí, a partir d'ara tens que seguir tu sol, sort.

L'alcalde comence a caminar, se pare i diu:

- **I ara què farem?** Tinc por, la gent del poble no vol marxar, disen les seues cases, records, veïns, lo riu, la serra del Castell, què difícil sirà.

La iaia li diu agarrant-lo de la mà:

- Sí, sirà difícil, però los veïns estaran, les cases estan preparades, los records estan al cap de cada un, lo riu i la serra del Castell també estan.

A més, què coses no poden fer les persones que han set capaces de lluitar contra romans, francesos, i altres, baixar llaüts carregats de carbó hasta Tortosa i después torna'ls al poble arrastrant-los en sirgues, un canvi de poble pa estes persones no sirà massa cosa

- Si algún dia necessites algo, baixa a la plaça d'armes mira lo riu, les cases tumbades, lo Castell i respira, jo t'ajudaré.

Venga, marxa que la gent te necessite, no te preocupos lo món és redó i gire tots los dies, tindrem dies més bons i menos bons, però la gent tornarà a fer poble il poble tornarà.

L'alcalde marxe.

Sone un relotge. (Dong, dong, dong, dong)

La iaia diu;

- **Mireu lo relotge del conte enrrere ha tocat:**
- **Però no marque lo final de res, sinó lo principi de tot**

Tot lo que va passa después, tots valtres ja ho sabeu.

FI

